

Luxemborg, 25. febrúar 2021

FRÉTTATILKYNNING 02/2021

Dómur í máli E-5/20 SMA SA og Société Mutuelle d'Assurance du Bâtiment et des Travaux Publics gegn Finanzmarktaufsicht Liechtenstein

SOLVENCY II TILSKIPUNIN ÁSAMT FYRIRRENNURUM HENNAR GETA EKKI ORÐIÐ GRUNDVÖLLUR SKAÐABÓTAKRÖFU Á HENDUR EFTIRLITSYFIRVALDA

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit við spurningum sem bárust frá Hæstarétti Liechtenstein (*Fürstlicher Oberster Gerichtshof*) um túlkun á tilskipun 2009/138/EB um stofnun og rekstur fyrirtækja á sviði váttrygginga og endurtrygginga („Solvency II tilskipunin“) ásamt fyrirrennurum hennar – tilskipun 73/239/EBE, tilskipun 88/357/EBE og tilskipun 92/49/EBE.

Málið varðaði málshöfðun tveggja váttryggingarféлага, SMA SA og Société Mutuelle d'Assurance du Bâtiment et des Travaux Publics, gegn Fjármálaeftirliti Liechtenstein (*Finanzmarktaufsicht Liechtenstein*) („FME“). Við meðferð málsins fyrir landsdómstólnum byggðu stefnendur málatilbúnað sinn á því að FME hefði brugðist eftirlitsskyldum sínum gagnvart váttryggingarfélagi skráðu í Liechtenstein, Gable Insurance AG, og væri FME þar af leiðandi skaðabótaskyld fyrir því efnahagslegu tapi sem stefnendur urðu fyrir sem sennileg afleiðing ógjaldfærni Gable Insurance AG.

Tveimur spurningum var vísað til EFTA-dómstólsins. Í fyrstu spurningunni var leitað svara við því hvort Solvency II tilskipunin, þá sérstaklega 27. og 28. gr. tilskipunarinnar, ásamt fyrirrennurum hennar veiti rekstraraðilum eins og stefnendum málsins tiltekin réttindi sem geti orðið grundvöllur skaðabótakröfu á hendur eftirlitsyfirvalda eins og FME. Síðari spurningin laut að innleiðingu viðeigandi ákvæða EES-réttar í landsrétt Liechtenstein.

EFTA-dómstóllinn taldi að meta þurfi skaðabótaskyldu eftirlitsyfirvalda vegna brota þeirra á skyldum sínum samkvæmt EES-rétti á grundvelli meginreglunnar um skaðabótaábyrgð ríkisins.

Þá komst EFTA-dómstóllinn að þeirri niðurstöðu að það væri ekki ætlun Solvency II tilskipunarinnar að koma í veg fyrir ógjaldfærni eða slitameðferð váttryggingaféлага, og að rekstraraðilar eru ekki verndaðir gegn því efnahagslegu tapi sem þeir verða fyrir sem afleiðing ógjaldfærni váttryggingarféлага. Jafnframt komst EFTA-dómstóllinn að þeirri niðurstöðu að hvorki Solvency II tilskipunin né nokkur fyrirrennari hennar kveði á um nein fortakslaus réttindi til handa rekstraraðilum eins og stefnendum málsins undir þeim kringumstæðum sem um ræðir við meðferð málsins fyrir landsdómstólnum. Af þessum sökum væri ekki hægt að bera fyrir sig framangreindar tilskipanir sem grundvöll skaðabótaábyrgðar eftirlitsyfirvalda.

Í ljósi svarsins við fyrstu spurningunni taldi EFTA-dómstóllinn það óþarfi að svara seinni spurningunni.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.